

σουνε θάρρος. 'Ως τόσο του κάκου' άς λείπουν κ' οι συμβουλές τους και το καλό τους.

Σηκώθηκ' άξαφνα από κεί που κοιτομουν ζαπλωμένος, και κάθησα στην καρέκλα, κοντά στο τραπέζι. Το ρολόι άντικρυ πάντα (δώδεκα παρά πέντε). Λίσθάνθηκα σά νάρυες ως κ' ή άγαπημένη μου ή Μοναξιά, και μ' άρθηκε όλομόναγο μ' αυτή την τρομερή συντροφιά. Δεν άκουγες τίποτις έξω, τίποτις μέσα, έξόν τίκούραστο του ρολογιού χτύπημα, που σέρφερνε με παράξενο πείσμα κατά τις δώδεκα, κι άνακνηή να πάρης δε σάφρινε!

Είπα μιά στιγμή, άς έρθουν! πρώτη φορά δε θα είναι. Αυτοί μόνοχλουν τώρα, θάρθη και μένα ή σειρά μου να ένογλω τα παιδιά μου, τα γγόνια μου, τα ξέγγονα και τα παραξέγγονα. Τι τάχα! Τι κακό θα μου κάμουν, και γιατί;

"Ο τι γύρισα να ξαναδώ το ρολόι, (δώδεκα παρά δύο) κι άκούγω ένα τρίξιμο κάπου στην κάμερα. Τώρα έλα πές μου, τί να σημαίνη αυτό το τρίξιμο! γιατί αυτή την ώρα, κι όχι τις έντεκα, τις δέκα, τις έννιά, εκεί που διάβαζα! Του κάκου. 'Εδώ μέσα υπάρχει ζωή, υπάρχει ένεργεια, υπαινοβασίδι, φασαρία. Ποιός ξέρει αν δεν κάμουν και συμβούλιο γύρω μου! Φαντασία, θα πής' μιά γιατί να μνήν το φανταστώ, άφου δεν ξέρω πως είναι αλήθεια και τό ενάντιο!

Νά, ακόμα μερικά τίχ, και θα χτυπήσουν οι δώδεκα... Καλή δε λές πως είσαι τρελλός! Σήκω και περπάτηξ μες στην κάμερα. Κι άς χτυπούν κι άλλες δώδεκα.

Σηκώθηκα και περπατούσα με τα χέρια στις τσέπες, άπάνω και κάτω και χτυπούσαν οι δώδεκα. Ταύτι μου δεν ίδρωνε' σφύριζα καθώς περπατούσα με πόδι βαρύ' που νάκούσης τριξίματα τέτοια ώρα! Μπήκε κάποια παρηγοριά στον άέρα, σά να γύρισε πίσω κ' ή μοναξιά, σά νάρυαν τα φαντάσματα να βρούν άλλους να παίξουν μαζί τους.

Τό χτύπημα ως τόσο του κουδουνιού έπαψε, σταμάτησα και γιώ το περπάτημα χωρίς να τό θέλω. Γιατί να σταματήση αυτό το περπάτημα! Κάποιος πρέπει να ήρθε μέσα αυτή τή στιγμή. Ποιός να είναι, και που! 'Από μπρός μου; από πίσω; δίπλα; 'Ας γυρίζω κι άς βλέπω από παντού, να φοβόμαι να με σιωώση. Νά τό καταλάβη πως τό ξέρω πως είναι δώ. 'Αλλο τρόπο δεν έχει. Μιά να μου πάρη τον άέρα κι άλλοιμόνο μου! Νανάψω ως τόσο κι αυτό τό κερι πρί να σβύσω τή λάμπα και φύγω. Θα πής φυσάει μιά, και σου σβύνει και τό κερι. Αί, τότες τό ρίχτεις στον κρότο, σέρφεις μιά φωνή, σπάνεις ένα παράθυρο, χαλνός τον κόσμο, και πηγαίνει τό «πνεύμα» στην ήσυχία του.

'Αναψα τό κερι, είδα πάλι από τή μιά, από την άλλη, από πίσω μου, και γλίγωρα γλίγωρα σκύβω και σβύνω τή λάμπα. Παίρνω τό κερι στο χέρι, κ' ίδια στην

πόρτα. 'Ανοίγω τήν πόρτα, ρίχτω άλλη μια ματιά από πίσω μου, και καθώς κούταξα από πίσω, σκουντούρλησα κάπου, ανάθεμά με! και με τήν όρμη που σκουντούρλησα σβύνει και τό κερι!

Θάρρεια πως έτρεξαν όλα τα απνεύματα τότες κ' το σπιτιού και τής γειτονιάς να μάγκάλιάστουν, να με πάρουν μαζί τους! Δυό πηδήματα και σπάνω στη σάλα. 'Αλλα δυό, και τήν άνεβαίνω. Τότες είναι που πρέπει να μάκουσες. Κ' ίσως όχι τόσο τα πηδήματα, όσο τό ξέρωνημα του ψεύτικου τραγουδιού μου, καθώς έμπαινα μέσα, άγριεμένος, άφρανσιμένος, τρελλός.

"Αγ, είναι τα μισοκοιμισμένα σου μάτια, σαν μπήκα μέσα, και σ' είδα στο κρεβάτι ζωντανό, άναπαυμένο, άξένιοιστο! 'Αγγελος να είτανε δε θα με σύχαξες τόσο!

— 'Αλλοίμονο! Και θέλεις να μάς μάθης κ' έπιστήμη, και μάλιστα γιατρική!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

— Δε μου λές τί έπαθες εφές τα μεσάνυχτα, κι άνεβαίνεις τή σάλα σαν παλαβός; 'Η να μνήν εισουνα μεθυσιμένος; ρωτάει ένας σπουδαστής τό συγχάτοικό του, κι αυτό σπουδαστής.

— Τρελλός ίσως, μεθυσιμένος όχι. Νά τί μου έτυχε' μιά να μνήν τό πής κανενός, γιατί' είναι και ντροπής. Κάθουμουν και διάβαζα. Κι όχι να πής τίποτε ρομάντισο που σου ταραξεί τό νού. 'Εφημερίδες διάβαζα. Πήγες ή ώρα ως δώδεκα παρά τέταρτο. Γύρισα κ' είδα τό ρολόι, και κουρασμένος καθώς είμουν, έμειναν οι ματιές μου κολλημένες στον ώροδείκτη. Κοντεύου μεσάνυχτα, είπα. Παραξενη ώρα. Κρύα στιγμή, που σε παλμούς καιρούς έβγαίναν τα στοιχειά, οι Καλικάντζαροι,

και δεξερωποιοί άλλοι τής ημέρας έγθροι. Τώρα που και τα φαντάσματα προοδέφανε με τον πολιτισμό, έγειναν κι αυτά «πνεύματα», κέρχουνται κάποτε και γκαγαλίζουν τα νεύρα μας. Δεν τα βλέπουμε, θα πής, μιά τί τό όφελος, που τάχεις τριγύρω σου, θέλεις δε θέλεις! Ποιός μπορεί να με βεβαιώση είπα, αυτή τή στιγμή (δώδεκα παρά δέκα) πως δεν άρχίσανε να μαζεύονται άμέτρητες ψυχές γύρω μου, και δε θα κρυφοχύσουνε μέσα στο νού μου μύριες τρομάρες με τα παράπονά τους, που δεν κάμνω τό χρέος μου στους γονειούς μου, στον ένα συγγενή, στον άλλονα, στον κόσμο, στον έαυτό μου! Θα πής είναι και μερικές που έρχονται: να σε καθουχάσουνε, να σε παρηγορήσουνε, να σου δώ-